

Arrest

nr. 300 579 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.03.2023 werd ingediend door:

*Naam: M.
Voornaam: A.
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Getazat
Identificatienummer in het Rijksregister: *
Verblijvende te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar schoondochter S. M. (RR *) van Letse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)' Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.'

Ter staving van het ten laste zijn vanuit het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

- samenstelling gezin per 05.04.2023*
- verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd. 4.11.2022 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op het territorium van de Republiek Armenië op naam van betrokkene voorhanden is.*
- attest van de dienst "verkeerspolitie" van de politie van de republiek Armenië dd. 10.11.2022 (N°17/3 14/98215- 22) waaruit blijkt dat er op naam van betrokkene geen vervoermiddelen/landbouwmachines geregistreerd/ingeschreven staan - handelshuurovereenkomst op naam van de referent*
- attesten Jessa ziekenhuis op naam van betrokkene*
- fiscale balans eenmanszaken op naam van de referent (2022 - 2023)*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/ laatste land van verblijf financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legt verschillende attesten voor waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op het territorium van de Republiek Armenië op naam van haar voorhanden is. Uit het andere attest blijkt dat er geen vervoermiddelen/landbouwmachines geregistreerd/ingeschreven staan op naam van betrokkene. Echter, betrokkene laat het na haar financiële onvermogenheid aan te tonen.

Bijgevolg bewijst dit attest niet dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst voor haar aanvraag gezinshereniging. Bovendien werden er geen bewijzen van financiële/materiële steun voorgelegd. In hoeverre zij financieel en materieel afhankelijk was van de referent is dan ook niet bewezen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 1.03.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21 05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het dossier bevat verder geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Het gegeven dat betrokkene wegens gezondheidsproblemen opgevolgd wordt of behandeld wordt in het Jessa ziekenhuis doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het ten laste aspect dient aangetoond te worden de période in het land van herkomst of origine voorafgaande de aanvraag gezinshereniging.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd in toepassing van artikel 40 bis.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. Art. 40bis, §2, eerste lid, 4° vreemdelingenwet

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1 . Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 Oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig meet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitemaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld : RvS 13 September 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

2.1.2 Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers

Verwerende partij betwist in o.e. bestreden beslissing dat verzoekers voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst (in casu Armenië) financieel ondersteund werden door haar EU schoondochter en meent verwerende partij te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar onvermogen te zijn in Armenië; in concreto toont verzoekster haar financiële onvermogenheid niet aan en worden er ook geen financiële en/of materiele stavingstukken voorgelegd.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierechten dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

Het is dus geen absolute voorwaarde.

Er werden geen overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden voorgelegd, aangezien verzoekster na haar aankomst in België niet meer terug gekeerd is naar Armenië. Verzoekster is de biologische moeder van Dhr. H. M. NN: (...). Verzoekster haar zoon arriveerde samen met verzoekster naar België en doorliep hetzelfde procedurele parcours zoals verzoekster zelf.

Verzoekster verwijst hier aangaande naar haar AD. Het is aldus na de aankomst in België dat verzoekster haar zoon een wettelijk samen-woont afsloot met de EU referentiepersoon in casu Mevr. S. M. NN: (...), met dien verstande dat verzoekster voor haar aankomst in het Rijk geen overschrijvingen kon ontvangen van de EU referentiepersoon, aangezien er destijds geen gezinsband bestond.

Verzoekers voeren dan ook aan dat het ten laste zijn met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden door de DVZ.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 Oktober 2018, nr. 211.725).

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekers toelaten om minimaal te kennen overleven in hun herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met de financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden voor de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kennen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieberger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen.

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip ‘ten laste’ vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

- *TEN TWEEDE* moeten verzoekers tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten hadden om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland. Verzoekers hebben ook deze stukken kunnen bemachtigen en toegevoegd aan het dossier.

Dit werd zonder meer aangetoond door een attest dd. 04/11/2022 verklaring omtrent afwezigheid en vorm van goederenrechten (p. 19 stukkenbundel verzoekster).

Verzoekster heeft Armenia bovendien al quasi 13 jaar vetlaten en kan aldaar geen baan, uitkeringen, noch bijverdiensten hebben.

Minstens mocht van verweerder als zorgvuldig handelend bestuur in de voorliggende situatie, zeer sterke aanwijzingen voorhanden waren dat de attesten ten laste werden voorgelegd, worden verwacht dat de DVZ verzoekers nog de mogelijkheid had geboden dit te verduidelijken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster is immers na haar aankomst naar België niet meer terug gekeerd naar Armenië. Het tegendeel wordt door verwerende partij onder geen enkel beding aangetoond.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

- *TEN DERDE* verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen

Verzoekster verwijst naar arrest nr. 192 593 van 27 September 2017 in de zaak RvV X /II:

"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel, 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. "

Verzoekster stelt bovendien dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van de EU referentiepersoon. Verzoekster verwijst hiervoor naar het effectieve samen-woont en haar medische aandoeningen waarvoor zij dagelijks mantelzorg behoeft van haar schoondochter en zoon.

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

"Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden

toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

"Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen."

"Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie."

Zodra een persoon die ten laste moet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, kan hij niet meer ter laste vallen van een ander.

- TEN VIERDE wenst verzoekster op te merken dat wanneer niet voldaan is aan de nationale voorwaarden voor gezinshereniging, een meerderjarig derdelands familielid van een statische Unieburger toch een verblijfsrecht hebben op grond van artikel 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). Dat is het geval wanneer er tussen beide een zodanige afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie zou moeten verlaten mocht zijn familielid geen verblijfsrecht krijgen. Deze afhankelijkheid moet niet noodzakelijk financieel zijn van aard, maar kan bijvoorbeeld ook materieel, logistiek of affectief zijn. Dat volgt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 27 mei 2021, nr. 255.139 dat gebaseerd is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 27 februari 2020, nr. C-836/18).

Deze rechtspraak heeft verregaande gevolgen en creëert een ruimer recht op gezinshereniging voor 'afhankelijke' familieleden van statische Belgen.

Uit bovenstaande rechtspraak volgt aldus dat derdelands familieleden van een statische Belg soms een ruimer recht hebben op gezinshereniging dan voorzien in huidig artikel 40ter, §2 Vw. Bij bewezen afhankelijkheid van de Belg die ze willen begeleiden of vervoegen zal DVZ het verblijfsrecht toch moeten erkennen ook al is niet voldaan aan (één of meerdere van) de voorwaarden voor gezinshereniging (bv. bestaansmiddelen – voldoende huisvesting - ziekteverzekering - ten laste in herkomstland). Deze afhankelijkheid kan in beide richtingen bestaan: het derdelands familielid ten aanzien van de Unieburger, maar ook omgekeerd.

Uit het AD van verzoekster blijkt immers dat verzoekster aan zeer ernstige medische aandoeningen lijdt. Verzoekster woont effectief samen met haar zoon en EU schoondochter en behoeft dagelijks mantelzorg vanwege hen.

Zij is derhalve integraal afhankelijk van de referentiepersoon. Verzoekster heeft dit element schriftelijk aan de DVZ opgeworpen per e-mail op 25 mei 2023 (zie schrijven advocaat).

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoekers niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoekers primordiale attesten aan het administratief dossier hebben gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoekers.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekers met haar schoondochter en zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

2.2. Verzoekster beoogt de gezinshereniging met haar Letse schoondochter, die in België verblijft. Waar zij zich in haar middel beroept op artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), moet erop worden gewezen dat deze bepaling geen toepassing vindt nu deze betrekking heeft op familieleden van Belgen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat, om als ten laste te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidssituatie dient te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Zij heeft geoordeeld dat verzoekster noch afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijzen voorlegt aangaande het financieel en/of materieel ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Zij wijst erop dat zij samen met haar zoon naar België is gekomen en dat deze pas na zijn aankomst in België een wettelijke samenwoning sloot met de referentiepersoon, zodat de gezinsband simpelweg nog niet bestond toen zij nog in het land van herkomst verbleef.

Uit de argumentatie van verzoekster blijkt dat zij van oordeel is dat zij niet moet aantonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij kan daarin niet worden bijgetreden om de volgende redenen:

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1). De Raad kan dus, wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn -ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf- om het begrip “ten laste” zoals omschreven in anders te gaan beoordelen.

Daargelaten de vraag of haar onvermogen in het land van herkomst afdoende zou zijn aangetoond, kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat verzoekster niet heeft bewezen reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en dat verzoekster dit, zoals reeds gesteld, niet betwist. Haar argument dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten laste is van de referentiepersoon, waarbij zij verwijst naar het feit dat zij samenwoont met haar zoon en schoondochter en dat zij dagelijks mantelzorg behoeft doet geen afbreuk aan de vaststelling dat niet is voldaan aan het ten laste zijn in het land van herkomst, zoals dat werd ingevuld door het Hof van Justitie. Dienaangaande kan erop worden gewezen dat de situatie van familieleden van de Unieburger die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven wordt geregeld in artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet, en niet in artikel 40bis van die wet waarop verzoekster zich heeft beroepen.

Verzoekster toont alleen omwille van het voorgaande niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Haar argumentatie die betrekking heeft op het al dan niet aangetoond zijn van een situatie van onvermogen in het land van herkomst, van de situatie in België en van de situatie van Belgische gezinsherenigers, is derhalve niet dienstig omdat ze niet kan leiden tot een andere conclusie.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS